

LBRIS

We know
books

MONICA MURPHY

LUCRURI
PE CARE AM VRUT
SĂ LE SPUN
dar nu le-am spus

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DUMITRU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

SUMMER

Clasa a XII-a

Merg pe holurile goale de la internatul Lancaster, cu capul în pământ, analizându-mi picioarele în timp ce le pun unul în fața celuilalt. Iar, și iar, și iar. Noii mei mocasini lucioși mă strâng, iar fusta de lână verde cu albastru îmi provoacă mâncărimi pe coapse. Mi-am amintit cât de mult îmi doream să vin aici în vara dinainte de clasa a IX-a și cât de furioasă eram că părinții mei nu voiau să plătească suma exorbitantă de care era nevoie ca să mergi la Lancaster.

Acum sunt aici, doar pentru un an. Ultimul meu an de liceu. E sfârșitul lui august și, deși aerul e rece datorită brizei oceanului, e sufocant în clădirea asta veche, cu lambriuri frumoase de lemn și vechiul sistem de ventilație. Oare au căldură și aer condiționat aici?

Probabil că nu.

– Haide, spune mama printre dinți, pocnind din degete în dreptul taliei ca să mă facă să merg lângă ea.

Mă grăbesc să țin pasul cu ea și ridic capul ca să văd cum alți elevi trec pe lângă noi și ne privesc cu expresii curioase, uitându-se la uniforma familiară a liceului Lancaster pe care o port.

O fată nouă. Un transfer. Sunt sigură că vor fi curioși. Sunt sigură că îmi vor căuta numele pe internet și vor afla despre scandalul din familia mea.

Am scăpat aproape nevătămată. Mama s-a asigurat de asta. Nu avea să permită ca viitorul meu să fie distrus. Știe oameni și s-a folosit de puterea aceea ca să fie sigură că voi fi protejată.

De aceea sunt aici, la liceul Lancaster. Cel mai prestigios internat de pe Coasta de Est. Înființat de cele mai bogate și mai vechi familii din țară. Familia Lancaster există de mult, de pe vremea familiilor Vanderbilt, Astor sau Rockefeller. Banii lor sunt atât de vechi, încât majoritatea nici nu știu exact de unde provin.

La fel ca mine. Am auzit că poate din transporturi. Petrol? Au cumpărat toate terenurile disponibile de pe Coasta de Est, apoi le-au vândut de-a lungul anilor. Nu știu. Nici nu prea îmi pasă. Știu doar că sunt putred de bogați.

Timp de mulți ani, mama mea, cea decentă și formală, a avut o aventură scandalosă cu Augustus Lancaster al V-lea.

– Am ajuns, spune mama melodios, și aud tremurul din vocea ei.

Are emoții pentru mine, iar eu îmi îndrept spatele, vrând să demonstrez că nu mi-e frică. Biroul de admiteri.

Deschide ușa, iar eu intru prima, zâmbindu-i femeii mai în vârstă care stă în spatele mesei înalte de lemn. Se ridică ușor în picioare, îmbrăcată într-un costum cu fustă albastră, cu o jachetă care abia îi acoperă bustul generos.

– Bună dimineața!

Femeia îi zâmbeste mamei mele înainte să se uite la mine.

– Tu trebuie să fii Summer Savage, spune cu un zâmbet mult prea prietenos.

– Eu sunt mama ei, Janine Weatherstone.

Întotdeauna întinde mâna de parcă ar fi o regină care își salută supușii loiali. Îmi dau seama că asta nu o impresionează deloc pe femeie, dar tot îi acceptă mâna, dând ușor din vârful degetelor.

– Mă bucur să vă cunosc. Suntem încântați să o avem pe Summer aici pentru ultimul ei an de liceu. Expresia de pe chipul femeii devine solemnă. O adevărată tragedie ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Mama o săgetează cu privirea. E ultimul lucru despre care vrea să vorbească, mai ales cu un străin.

– Vă mulțumesc, spune sec. Domnul Matthews este disponibil? Femeia își îndreaptă spatele.

– Bineînțeles! Am crezut că vreți orarul lui Summer ca să poată pleca. Mă tem că prima oră a început deja.

Îmi aruncă o privire critică. De parcă e vina mea că am întârziat.

N-am avut ce face dacă mamei i-a luat o veșnicie să-și împacheteze lucrurile și să plece din camera de hotel, plângându-se tot timpul că nu a dormit suficient. Eu, pe de altă parte, eram trează de la ora 6, prea agitată ca să mai pot dormi.

– Da, vă rog, dați-ne orarul, cere mama. Și trebuie să vorbim cu domnul Matthews înainte să meargă la ore. Sunt sigură că îi va scrie un bilet de voie.

– Sigur.

Femeia, care probabil e secretara directorului, îmi înmânează un bilet roz pal. Mama i-l smulge din mână și se uită la lista de cursuri, iar eu aștept, nerăbdătoare să arunc o privire.

– Nu are ora de engleză avansați, spune mama, aruncând orarul spre mine, evident iritată.

Mă cuprinde dezamăgirea în timp ce mă uit pe orar. Engleză. Religiiile lumii. Matematică. Franceză avansați. Urmează o oră de pauză imediat după prânz, iar ultimul curs e Guvernul american.

– Sunt mulțumită de orar, îi spun mamei, dar ea strânge din buze și clatină din cap.

– Ești o scriitoare excelentă, Summer. Mereu mângălești în jurnalele alea ale tale, spune mama.

Vorbește încet, dar văd cum secretara ciulește urechile.

Mă înroșesc și ridic din umeri.

– Nu e mare lucru. Vă rog să nu schimbați orarul. E în regulă.

– Haideți să vă conduc în biroul directorului Matthews și îl puteți aștepta acolo, spune femeia, făcând semn către o ușă întredeschisă din spatele ei. Momentan este în campus, dar îl voi anunța că îl așteptați. O să vină imediat.

O urmez pe mama în biroul înghesuit, și amândouă ne așezăm pe scaunele din fața biroului imens și ornamentat, în timp ce secretara închide ușa cu un zgomot ușor. În momentul în care mama știe că suntem singure, se întoarce spre mine, încruntată.

– Cum adică nu vrei la ora de engleză avansați? șuieră ea.

– Nu vreau să cauzez probleme. Am devenit doar o umbră a mea de când a avut loc accidentul, pentru că nu vreau să atrag atenția. E suficient faptul că ai reușit să tragi niște sfori ca să ajung aici.

– Măcar atât puteam să fac, ținând cont de cât timp îl cunosc pe Augie, murmură ea, referindu-se la fostul ei amant.

Cel care a ajuns să divorțeze de soția lui din cauza aventurii pe care mama mea a avut-o cu soțul ei timp de mai mulți ani. A fost un scandal imens. Unul care a ajuns peste tot pe internet și în ziare. I-a frânt inima tatălui meu vitreg. Și l-a înfuriat.

Nu a fost o experiență plăcută.

Ușa se deschide brusc cu un scârțait și intră un bărbat mai în vârstă, atrăgător. Directorul Matthews, presupun. Ne zâmbeste, făcând riduri în colțurile ochilor căprui, cu un zâmbet larg, care îi scoate în evidență dinții albi, strălucitori. Închide ușa și se duce în spatele biroului, ca un soi de barieră, apoi îi întinde mâna mai întâi mamei.

– Doamnă Weatherstone, este o plăcere imensă să vă cunosc, zice, pe un ton cald, cu o expresie amabilă.

Mama se ridică în picioare și dă repede mâna cu el.

– Vă mulțumesc că v-ați întâlnit cu noi, domnule Matthews.

Amândoi se așază pe scaune, zâmbindu-și, iar eu clilesc uitându-mă la ei. E ca și cum au uitat de mine.

– Ea este Summer, spune mama, făcând semn din cap spre mine.

– Summer, ne bucurăm să te avem aici, la prestigiosul nostru liceu, zice domnul Matthews, cu voce caldă și sinceră. M-am uitat personal pe foaia ta matricolă și sunt impresionat de orele tale. Și de note.

– Vă mulțumesc.

Sunt o elevă bună. Puțin scăpată de sub control în primii ani și înnebunită după băieți, dar întotdeauna am avut note bune.

– Dar ai avut ceva probleme la început, continuă el, uitându-se în ochii mei. Presupun că ți-ai revenit de atunci.

Îmi îndrept spatele și aprob din cap.

– Da, domnule.

– Nu este înscrisă la ora de engleză avansați, spune mama, în timp ce îi arunc o privire încruntată. Summer este o scriitoare excelentă. A fost în redacția ziarului la liceul anterior. A câștigat premii pentru activitatea ei literară. Este excepțională.

– Ah, mă tem că aici, la Lancaster, este un privilegiu să ajungi în clasa de engleză avansați, nu un drept. Elevii din clasa domnului Figueroa au muncit din greu în ultimii trei ani. Îi alege singur la sfârșitul clasei a XI-a și nu sunt decât douăzeci de elevi în clasă. Domnul Matthews își sprijină brațele pe birou, cu mâinile împreunate. Mă tem că nu o pot înscrie pe Summer fără acordul lui.

– Poate ați putea să vorbiți cu el.

Vocea mamei e melodioasă. Plăcută.

Domnul Matthews continuă să zâmbească.

– Mă tem că nu.

– Poate îmi puteți face o favoare.

Vocea ei devine puțin mai serioasă.

– Este clasa lui Figueroa, nu a mea.

Mamei îi dispare zâmbetul.

– Poate ar trebui să apelez la domnul Lancaster și să vedem ce poate face pentru mine.

Vreau să mor. Mă simt atât de prost! Nu-mi pasă de ora de engleză avansați. Nu vreau să ies în evidență. Și sigur nu vreau să fac vreo scenă. Să intru într-o clasă cu douăzeci de elevi care au urcat în ierarhie în ultimii trei ani ar fi un coșmar. M-ar urî cu siguranță.

Lui Matthews îi tremură puțin buzele, iar privirea i se încețoșează.

– O să rezolv.

– Aveți grijă să se întâmple. Mama zâmbește din nou și inspiră adânc, uitându-se la mine. Asta îi va afecta dramatic orarul?

– Nu. Nu ar trebui.

Se încruntă în timp ce se întoarce către computerul de pe biroul său. Începe să tasteze, iar monitorul e întors spre noi suficient încât să văd că apar datele mele pe ecran.

Foaia matricolă. Note de la foștii profesori și de la terapeutul meu de-a lungul anilor. Notele din partea conducerii ocupă majoritatea spațiului.

„Summer este deranjantă la ore. Devine agresivă fără motiv.“

„A fost prinsă fumând în baie. Două zile de suspendare.“

„A fost prinsă făcând sex în sala de sport. Cinci zile de suspendare.“

„Reținută și percheziționată. I s-au găsit în ghiozdan pastilele de Xanax prescrise mamei ei. Două zile de suspendare.“

Și toate acestea s-au întâmplat până la sfârșitul clasei a X-a.

Tatăl meu vitreg, odihnească-se în pace, a dat milităria jos din pod după incidentul cu Xanaxul. A amenințat că mă trimite la școala militară pentru restul anilor de liceu. Am plâns și am implorat, l-am rugat în genunchi să nu mă oblige să plec. M-au înscris. Urma să se întâmple.

Atunci aventura mamei mele cu Lancaster a devenit publică și el a uitat de mine. În schimb, s-a concentrat asupra mamei. Ne-am mutat. Am găsit un apartament mai mic. Presa era atât

de preocupată de familia mea, încât m-am închis în mine. Am încetat să mai provoc probleme la școală și m-am concentrat doar asupra studiilor. Mi-am pierdut toți prietenii. Mama a insistat pe lângă Jonas. Iar. Și iar.

Până când ne-am mutat înapoi în casa lui, în primăvară. Yates s-a întors curând de la facultate și a fost foarte fericit să mă vadă. A aprins lumânări în camera lui și m-a obligat să merg la el în noaptea aceea. Mi-a pus mâna la gură și în pantaloni înainte să...

– Și va trebui să schimbăm câteva dintre orele tale, spune domnul Matthews, întrerupându-mi gândurile, dar asta nu ar trebui să fie o problemă.

Mai tastează de câteva ori, trăgând ecranul spre el, de parcă și-ar fi dat seama că puteam citi totul despre mine. Mama continuă să se prefacă, dar am văzut cum strânge din buze și cum i se întunecă privirea.

Aceste amintiri nu sunt plăcute. Nu eram fericită, nici pe departe. Nimeni nu mă asculta. Mi-am găsit pacea absolută abia când am scăpat de Yates și am rămas doar eu cu mama. Să locuiesc cu el și să fiu nevoită să am de-a face cu el tot timpul, dar mai ales insistența lui, au reușit să mă doboare. De mai multe ori decât aș putea număra.

A fost... oribil.

Să știu că urma să-mi petrec toată vara cu el, vara dinaintea ultimul an de liceu, m-a împins până la limită. Am făcut ceva ce e aproape... înspăimântător.

Dar asta m-a ajutat să scap de el.

Pentru totdeauna.

– Tocmai am scos la imprimantă noul tău orar. Vivian îl va avea pregătit pentru tine. Succes astăzi, Summer, spune directorul Matthews, privindu-mă cu subînțeles.

„Vei avea nevoie.“

Pot să aud cuvintele nespuse, plutind în aer.

Fără să-și dea seama de nimic și mulțumită că a obținut ce a vrut, mama se ridică, iar eu o urmez, luptându-mă cu emoțiile care m-au cuprins.

– Vă mulțumim că ați înțeles nevoile noastre, zice mama. Suntem foarte recunoscătoare.

– Bineînțeles. Orice pentru... o prietenă a domnului Lancaster.

Îmi dau seama de emfaza directorului. Mama iese din micul birou cu capul sus, smulgând orarul proaspăt printat din mâinile lui Vivian, fără să-i spună măcar mulțumesc când trecem pe lângă ea. Vivian murmură ceva printre dinți, iar eu mă prefac că nu o aud, deși am auzit-o.

– Curvă, șoptește ea.

Acest cuvânt o urmărește pe mama peste tot pe unde merge, iar ea este expertă în a ignora lumea. Nu știu cum face. Îmi aduc aminte de băiatul pe care l-am cunoscut. Fiul bărbatului cu care a avut aventura, cel care m-a făcut curvă. Amintirile acelea nu-mi dau pace, mai ales când stau în pat, seara târziu. Îmi aduc aminte cum m-a făcut să mă simt. Cuvintele lui crude, sărutul lui brutal.

De atunci am căutat mereu acel sentiment.

CAPITOLUL 2

SUMMER

Intru mai devreme la ora de engleză avansați, având în vedere că deja am lipsit la prima oră, și mă duc spre catedra la care stă un bărbat imens, brunet, vorbind cu câteva eleve. Fetele sunt drăguțe, cu uniforme imaculate, cu păr blond auriu aproape la fel, lung și cu cărare pe mijloc. Din felul în care își lasă capul pe spate și râd la ceva ce le spunea profesorul par lipsite de griji, și le invidiez pentru cât de confortabil se simt. Sunt atât de încrezătoare, de sigure pe ele, și înțeleg de ce. Sunt aici de trei ani; au investit timp și acum sunt în vârf, în clasa a XII-a. Gata să conducă școala.

Și iată-mă pe mine, dând buzna la ora lor datorită mamei mele autoritare, de parcă locul meu este aici. Nu este.

Iar eu știu asta.

Când se întorc să se uite la mine, cu priviri pline de dispreț, mă eschivez și îi întind domnului Figueroa orarul, cu degete tremurânde.

– Bună ziua. Sunt înscrisă la această oră.

Se uită pe orar, încruntându-se.

– Mă tem că s-a produs o greșeală.

Nu spun nimic. Doar mă uit prin clasă, prefăcându-mă că nu știu ce s-a întâmplat în biroul directorului.

Figuroa ridică telefonul de pe birou și formează un interior din trei cifre.

– Bună. Da. O am aici pe – se uită pe orar – Summer Savage, care susține că e înscrisă la ora de avansați.

Rămâne tăcut, ascultând orice îi spunea directorul Matthews, iar eu aș vrea să mă înghită pământul. Este evident că fetele ascultau, strâpungându-mă cu privirea, iar una dintre ele se apleacă și îi șoptește ceva la ureche celeilalte, acoperindu-și gura cu mâna ca să nu le pot auzi.

Nici nu încercă să ascundă că vorbesc despre mine. Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă.

– Înțeleg. Vorbește încet. Puțin sec. Bine atunci. Mulțumesc. Închide telefonul și se uită la mine cu o expresie impasibilă în timp ce îmi înapoiază orarul. Poți să mergi și să te așezi, domnișoară Savage. Ora va începe în câteva minute.

Ascult indicațiile lui și mă așez chiar în față, în partea cea mai îndepărtată a clasei. Scot un caiet nou și un pix, smulgând capacul cu dinții înainte să deschid caietul și să-mi trec mâna peste pagina goală. Simt nevoia de a scrie în jurnal, dar este băgat adânc în ghiozdan și nu vreau să-l scot doar ca să-l bag înapoi.

Jurnalul meu conține toate gândurile mele. Toate sentimentele. Notițe și mâzgălituri. Bucăți de hârtie pe care am vrut să le păstrez. O chitanță de când am fost cu prietenii la cafeneaua aceea nouă ca să-l vedem pe Harry Styles. Un bilet de la Yates, în care mă amenința. Un șervețel mototolit, stropit cu șampanie din seara aceea de la petrecere, când l-am sărutat pe băiatul acela îngrozitor. E albastru-închis, cu un „L“ mare, alb în mijloc.

De la Lancaster.

Câteodată îmi place să răsfoiesc jurnalul, să-mi trec degetele peste bucățile de hârtie și să-mi recitesc scrierile. Unele sunt greu de citit, așa cum sunt cele din noaptea cu incendiul. Interacțiunile cu fratele meu vitreg. Cearta cu tatăl meu vitreg. Certurile cu prietenii mei.

Altele mă fac să zâmbesc sau să-mi fie dor de vremurile de demult, când eram tânără și inocentă și credeam că există oameni buni în lume.

Acum nu mai sunt sigură că există vreunul.

Elevii încep să intre rând pe rând în clasă, fiecare privindu-mă confuz. Se așteptau să cunoască fiecare persoană din clasă, așa că înțeleg de ce îi bulversez.

– Bun, suntem toți aici? Cred că da. Figuroa se ridică și se duce spre tabla albă, unde scrie „Romeo și Julieta“ cu marker albastru. Bine ați venit la ora de engleză avansați. E cu adevărat o onoare să fiți aici. Zâmbește. Clasa chicotește. Face semn către tablă cu markerul. Asta ați avut de citit pe timpul verii. Sper că sunteți pregătiți pentru temele pe care vi le voi da.

Mă privește cu îndoială și îi zâmbesc, scriind „Romeo și Julieta“ pe primul rând al paginii mele. Este prea ușor. Am citit cartea în clasa a X-a. O să am nevoie de recapitulare, dar nu sunt îngrijorată.

– Sunt sigur că ați observat cu toții că avem o nouă elevă. Vă rog să o salutați pe Summer.

Nu-și ia privirea de la mine în timp ce vorbește, iar eu mă uit prima în altă parte, jenată în fața privirii lui pătrunzătoare.

Câteva persoane murmură saluturi, dar nu prea multe. Sunt convinsă că urăsc faptul că sunt aici. În ochii lor, sigur consideră că nu am ce căuta aici.

Ușa se deschide brusc și înăuntru intră un băiat, cu capul întors, în timp ce țipă la cineva de pe hol. Ușa se trânteste în urma lui și totul înăuntru se trezește la viață. Îmi îndrept spatele. Mă trec fiori. Inima îmi bate nebunește. Rămân fără aer, iar fruntea mi se umple de broboane de transpirație.

Știu cine e. Mi-am spus că nu va fi aici, dar m-am înșelat.

Este.

Whit Lancaster. Băiatul care m-a sărutat. Care a vrut să se culce cu mine și m-a făcut curvă când eram aproape adolescenți. E mai înalt decât îmi aminteam. Mult peste un metru optzeci,

iar umerii lui par atât de lați pe sub uniforma albastru-închis. Aroganța lui e palpabilă. Intră în clasă de parcă ar fi a lui și, practic, chiar este.

Până la urmă, logoul este numele familiei lui.

Mă holbez, fascinată de chipul lui magnific. E mai frumos decât îmi aduc aminte. Dureros de frumos. Ochi albaștri pătrunzători, pomeți înalți, nas acvilin, mandibulă pronunțată. Gura lui este apetisantă, cu buzele roz-închis, și își arată dinții aruncându-i profesorului nostru un zâmbet extrem de fals.

– Whit. Mă bucur că ai reușit să ajungi, spune Figueroa sec.

Fetele chicotesc. Whit se încruntă.

– Îmi pare rău.

Nu pare să-i pară rău deloc. Vocea lui este mai groasă decât ultima dată când l-am auzit vorbind. S-a schimbat ceva.

Nici măcar nu se uită la mine, iar eu stau nemișcată, încovoindu-mi umerii și plecându-mi capul. Nu vreau să mă vadă. Să mă recunoască.

Ar fi un dezastru. Mă urăște.

Cu toată ființa lui.

De ce am crezut că e cu un an înaintea mea la școală? Cum de am dat-o în bară atât de rău? Nu știu cum am ajuns la această concluzie, dar odată ce mi-a intrat în cap, așa a rămas.

Greșeala mea, una foarte mare.

După întâlnirea noastră din noaptea aceea, când am întrebato pe mama cine era bărbatul și mi-a spus numele lui, l-am căutat pe Google. Una dintre primele imagini care a apărut era cu familia Lancaster, toți cei cinci membri. Tatăl, înalt, mândru și atrăgător. Mama, slabă, arogantă și rece. Cele două fete frumoase cu zâmbete similare, stăteau în față, îmbrăcate în rochii identice. Whittaker Augustus Lancaster stătea lângă tatăl său, mai înalt decât el. Pe expresia lui se citea furia pe care abia o ascundea, atât de puternică încât aproape o puteam simți. Cu cât studiam mai mult fotografia, cu atât deveneam mai curioasă.

Ce fel de familie erau? În fotografie păreau perfecți, dar știu că fotografiile mint. La paisprezece ani, nu l-am crezut pe Whit când mi-a spus că mama are o aventură cu tatăl lui. Nici măcar nu-mi puteam imagina așa ceva. Îmi iubeam tatăl vitreg ca pe propriul tată și credeam că și mama simte același lucru.

Mai târziu am aflat că mă înșelam.

Scandalul a ieșit repede la iveală. La jumătatea clasei a X-a, lumea a aflat despre divorțul familiei Lancaster, din cauza unei poze scandaloase cu Augustus Lancaster într-o ipostază compromițătoare.

Cu mama.

Mama mea care era mereu ca scoasă din cutie, fără un fir de păr nelalocul lui. Prinsă ieșind dintr-un hotel mizerabil din centrul orașului, cu ochelari de soare imenși care îi acopereau fața și purtând doar un trenchi de la Celine, abia prins în talie, și de mână cu Augustus, în timp ce vântul îi sufla marginea trenchiului, suficient cât să-i scoată la iveală picioarele lungi și goale.

Până la sold. Fără urmă de chiloți.

Presa a luat-o razna. Au insinuat că era dezbrăcată pe sub trenchi, iar eu am presupus că aveau dreptate.

La fel ca toată lumea.

Nu se întâmpla nimic altceva în lume la momentul acela, așa că a devenit un scandal național. Unul după care familia Lancaster nu și-a mai revenit niciodată. Nici familia noastră nu a mai fost la fel.

Fiind cel mai mare dintre cei trei copii și băiat, Whit este moștenitorul averii familiei. Adică unul dintre moștenitorii averii numeroaselor familii Lancaster. Dar tatăl lui este fiul cel mai mare al fiului celui mai mare al fiului celui mai mare...

Acest lucru se întâmplă pe parcursul a generații întregi. Ei fac parte din vechea clasă bogată, atât cât de veche poate să fie în țara asta. Liceul Lancaster există de mai bine de o sută douăzeci de ani și fiecare membru al familiei Lancaster a învățat aici înainte să plece la universitate și spre alte lucruri mai importante și mărețe.

Aventura mamei mele cu Augustus le-a schimbat viețile pentru totdeauna. Mama lui Whit, Sylvia, membră a familiei Whittaker din Rhode Island, o altă familie foarte bogată, deși nu la fel ca familia Lancaster, a primit o sumă considerabilă în urma înțelegerii de divorț. Nici unul dintre soții Lancaster nu are voie să discute despre termenii divorțului, sau motivul exact pentru care au divorțat, în primul rând. Există o clauză de confidențialitate. Dar toată lumea știe de ce s-a sfârșit căsnicia lor.

Din cauza mamei mele.

Deși avem bani, suntem considerați săraci în comparație cu familia Lancaster, iar banii fac ca o persoană sau o familie să fie de neatins în anumite cercuri. Ceea ce a însemnat că mama a fost aruncată în fața lupilor, adică a paparazzilor, a publicațiilor de scandal, și au distrus-o. Toată viața ei a fost făcută bucăți și împrăștiată prin orașul New York. Oamenii au bârfit. Blogurile și revistele de scandal i-au strigat numele cu satisfacție, publicând iar, și iar, și iar poza aceea cu piciorul dezgolit. Emisiunea „20/20” de pe ABC a făcut o ediție specială de două ore despre aventură și urmările devastatoare după ce a avut loc incendiul.

Am tendința să-mi scot din minte incendiul. Scandalul familiei noastre s-a terminat cu o tragedie, în timp ce familia Lancaster a scăpat aproape nevătămată. Banii te protejează. Te feresc. Cei care câștigă la jocul vieții câștigă atunci când au cei mai mulți bani.

Nedrept, dar cine a spus că viața e dreaptă? Eu am învățat asta pe calea cea grea.

Uite-i pe cei din familia Lancaster. În ciuda aventurii și a scandalului izbucnit odată cu ea, familia Lancaster a reapărut la fel de minunată ca întotdeauna. Încă mai apar din când în când fotografii cu toată familia. Familia întotdeauna modernă care încă se poate înțelege în ciuda divorțului. Fac toate acestea pentru copii, spun ziarele.

În timp ce eu și mama am rămas cu reputația pătată și defăimată. Distruse și excluse din societatea care înainte ne accepta, mai ales pe ea și pe Jonas, cu brațele deschise.

Deodată mă lovește un gând: oare surorile Lancaster sunt și ele aici?

Ar trebui să fie.

Sylvie și Carolina sunt superbe. Una dintre ele e dansatoarea, nu-mi aduc aminte care. Dar să ducă mai departe numele Lancaster este în totalitate responsabilitatea lui Whit.

Cu capul încă plecat, mă uit cum Whit merge prin fața băncilor și se așază pe rândul cel mai îndepărtat de mine, în partea cealaltă a clasei. Chipul lui e de piatră și pare îmbufnat în timp ce se uită urât la profesorul din fața noastră.

Aș fi putut să jur că Whit e mai mare decât mine. În timpul primei și singurei noastre întâlniri, s-a purtat ca și cum ar fi fost mai mare. Părea atât de obosit, de parcă ar fi trăit și ar fi făcut deja de toate și nu ar mai fi fost impresionat.

Și acum pare la fel. Nu s-a schimbat prea mult în trei ani. Pare complet plictisit de viață.

Sunt recunoscătoare că nu m-a văzut.

Rămân înțepenită pe scaun în timp ce Figueroa își continuă ora, pălăvrăgind despre relația dintre doi adolescenți îndrăgostiți care sacrifică totul, inclusiv propriile vieți, pentru ceea ce ei cred că este iubire.

– Dar ce este iubirea? întrebă Figueroa la un moment dat. Erau mai tineri decât sunteți voi acum. Istoricii cred că Julieta nu avea nici paisprezece ani. Putem să presupunem că Romeo era mai mare, șaisprezece, poate șaptesprezece ani maximum. La optsprezece ani ar fi trebuit să fie căsătorit și chiar să fie tată.

– Ei, pe dracu', bombăne unul dintre băieți, făcând pe toată lumea să râdă.

– Într-adevăr, zice Figueroa, încruntându-se la băiat, care doar îi zâmbește. Dar așa erau lucrurile atunci. Așa au fost timp de patru sute de ani. Abia în perioada modernă recentă am acceptat